

Sygn. akt III Pz 2/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Teresa Suchcicka

po rozpoznaniu w dniu 18.02.2015r. w Ostrołęce

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **M. S.**

przeciwko **Szpitalowi (...) Spółka z o.o. z siedzibą w P.**

o wynagrodzenie za pracę

na skutek zażalenia powódki na orzeczenie o kosztach procesu zawarte w postanowieniu **Sądu Rejonowego w Ostrołęce (pkt 2 postanowienia) z dnia 4 grudnia 2014r. , sygn. akt IV Pupr 298/14**

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem – zawartym w pkt. 2 wyroku - Sąd Rejonowy w Ostrołęce zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 450zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy podniósł, że powódka M. S. w dniu 18.07.2014r. wystąpiła do Sądu Rejonowego w Ostrołęce przeciwko Szpitalowi (...) w P. o wynagrodzenie za pracę. Pismem procesowym z dnia 02.12.2014 roku, powódka cofnęła pozew i cofnęła również pełnomocnictwo, udzielone uprzednio pełnomocnikowi zawodowemu.

Sąd Rejonowy ocenił, iż zgodnie z dyspozycją art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W niniejszej sprawie powódka cofnęła pozew wprawdzie po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu i po udzieleniu odpowiedzi na pozew, ale jeszcze przed terminem pierwszej rozprawy. W ocenie Sądu I instancji w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą przesłanki, które mogłyby powodować nieskuteczność cofnięcia powództwa (art. 203 § 4 k.p.c.). Dlatego też, na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie. Wobec wyraźnego zaś żądania pełnomocnika pozwanego, w ocenie Sądu Rejonowego należało zasądzić od powódki koszty zastępstwa prawnego. Zgodnie bowiem z treścią art. 108 § 1 k.p.c., Sąd rozstrzyga o kosztach procesu w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w danej

instancji. Orzeczenie o umorzeniu postępowania jest niewątpliwie kończącym postępowanie w sprawie. Roszczenie o zwrot kosztów wygasa, jeżeli strona najpóźniej przed zamknięciem rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia, nie złoży Sądowi spisu kosztów albo nie zgłosi wniosku o przyznanie kosztów wg norm przepisanych. Żądanie zasądzenia od powódki kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa prawnego wg norm przepisanych zostało zgłoszone przez pełnomocnika pozwanego już w odpowiedzi na pozew. Zgodnie z dyspozycją art. 203 § 3 k.p.c. w razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów. Gdy skuteczność

cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w powyższym terminie uważa się za wyrażenie zgody. Wobec braku wątpliwości, co do dochowania wszelkich wymogów formalnych związanych ze złożeniem przez stronę pozwaną wniosku o zasądzenie kosztów oraz wobec okoliczności, że strona cofająca pozew uznawana jest - zgodnie z utrwalonymi poglądami orzecznictwa i doktryny - za stronę przegrywającą sprawę, należało zasądzić zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. koszty postępowania od powódki na rzecz pozwanego, które w tym wypadku wyczerpują koszty zastępstwa prawnego. Wysokość zasądzonych kosztów zastępstwa prawnego, Sąd ustalił w oparciu o § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 z późn. zm.).

W zażaleniu na to postanowienie powódka podniosła, że rozstrzygnięcie Sądu zostało wydane z naruszeniem art. 207 § 5 k.p.c. poprzez nie doręczenie powódce odpowiedzi na pozew wniesionej przez pozwanego, w której został zawarty wniosek o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa prawnego. Skarżąca zarzuciła także Sądowi Rejonowemu błąd w ustaleniach faktycznych poprzez zasądzenie na rzecz pozwanego od powódki zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 450 zł, pomimo iż powódka nie otrzymała od Sądu odpowiedzi na pozew pozwanego i nie mogła się zapoznać z jego treścią.

Podnosząc powyższe zarzuty powódka wnosiła o uchylenie zaskarżonej części postanowienia i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego od pozwanego na rzecz powódki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Wbrew zarzutom skarżącej Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, na aprobatę zasługuje również dokonana przez ten Sąd ocena prawna. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r. (II CSK 292/12) Sąd Okręgowy, oddalając zażalenie na podstawie materiału zebranego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, nie musi powtarzać dokonanych przez ten sąd ustaleń faktycznych; może poprzestać na stwierdzeniu, że ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji podziela i uznaje za własne.

Odnosząc się do zasadniczego zarzutu skarżącej - naruszenia przepisów art. 207 § 5 k.p.c. poprzez nie doręczenie powódce odpowiedzi na pozew wniesionej przez pozwanego, w której został zawarty wniosek o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa prawnego - Sąd Okręgowy uznaje go za bezpodstawny. Do dnia 2.12.2014r. powódkę bowiem reprezentował pełnomocnik z wyboru adw. I. P. i do tejże daty wszelka korespondencja – zgodnie z przepisami k.p.c. – była skutecznie kierowana do pełnomocnika powódki, m.in. odpowiedź na pozew (k.20 a.s.). Czynności dokonywane przez pełnomocnika wywołują skutki bezpośrednio dla strony, którą pełnomocnik zastępuje. Wynika to z treści art. 95 § 2 k.c., zgodnie z którym czynność prawna dokonana przez przedstawiciela w granicach umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego. Pełnomocnik dokonuje, bowiem czynności w imieniu osoby zastępowanej i na jej rachunek. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego o doręczeniach mają charakter obligatoryjny, tj. wyłączają swobodną dyspozycję stron w zakresie sposobu doręczania pism sądowych. Unormowanie zawarte w art. 133 § 3 k.p.c. jeżeli ustanowiono pełnomocnika procesowego lub osobę upoważnioną do odbioru pism sądowych, doręczenia należy dokonać tym osobom wiąże zarówno sąd jak i same strony, które jedynie poprzez cofnięcie pełnomocnictwa lub jego wyraźne ograniczenie, albo upoważnienie określonej osoby do odbioru pism mogą uniknąć doręczenia przez sąd pisma do rąk osób w tym przepisie wymienionych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 1993 r., III CRN 30/93, OSNC 1994 nr 7-8, poz. 160). Cofnięcie pełnomocnictwa przez powódkę nastąpiło już po skutecznym doręczeniu odpowiedzi na pozew pełnomocnikowi powódki.

Prawidłowo Sąd Rejonowy zasądził zwrot kosztów zastępstwa prawnego na rzecz pozwanego. Zasadą jest (art. 203 § 2 k.p.c.), że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2011 r., II CZ 203/10, niepubl.). Jednakże, zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego, dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia

praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W tym jednakże przypadku to na powódce spoczywa ciężar wykazania, że wystąpienie z pozwem było niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony i faktycznie doszło do jego zaspokojenia w toku procesu. Na gruncie niniejszej sprawy powódka nie wykazała takich okoliczności.

Reasumując, zasada odpowiedzialności za wynik procesu wyrażona w art. 98 k.p.c. oznacza, że strona która przegrała sprawę, jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Co do zasady, przegrywającym proces jest powód, którego żądanie nie zostało uwzględnione, lub pozwany którego obrona okazała się nieskuteczna. Cofnięcie pozwu traktowane jest jako przegranie sprawy - w rozumieniu przepisów o kosztach procesu art. 98 k.p.c. pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r., V CZ 1/10, niepubl. z dnia 10 lutego 2011r., IV CZ 111/10, niepubl., z dnia 24 sierpnia 2011 r., IV CZ 34/11, niepubl., z dnia 12 stycznia 2012 r., IV CZ 117/11, niepubl.).

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.